

NARCÍS COMADIRA, «Dimecres de cendra», diari Ara, 9 de febrer de 2013.

Avui és dissabte de Carnaval, aquesta disbauxa una mica forçada, afegida a la disbauxa habitual. La gent es disfressa, com si tot l'any no hi anés, de disfressada; menja porc, com si tot l'any no en mengés, de porc; mira de concedir-se tota mena de plaers, com si tot l'any no ho fes. Carnaval, en els temps que vivim, és la festa més absurda que hi pugui haver. Però avui és dissabte de Carnaval i això vol dir que dimecres vinent és Dimecres de Cendra.

Quan jo era petit, ens posaven una ditada de cendra al front i ens deien allò del *pulvis es et in pulverem reverteris*. No ho enteníem massa. Érem pols i ens tornàriem pols, d'acord, però faltava encara molt de temps. El febrer brillava, a fora, amb la seva tramuntaneta, feia fred i els ametllers florien. Què ens havien d'explicar. Ens deixàvem posar la ditada de cendra al front i la portàvem orgullosos tot el sant dia, perquè, de fet, tot allò tenia poc a veure amb nosaltres. El Dimecres de Cendra era la porta de la Quaresma, la Santa Quaresma, com en deien, i si la

Quaresma era santa, d'alguna manera volien dir que els altres dies no ho eren. La Quaresma era temps de sacrificis, de dejuni i abstinència, però per a això els grans havien trobat tantes excuses com calgués. S'anava a la llibreria Geli i es comprava un butlla, que et dispensava gairebé de tot. I si eres un nen, com era el meu cas, sempre necessitaves allò que en deien sobrealimentació. I és que es tractava de conjurar la tuberculosi, que era el mal lleig d'aquella època. O sigui que els nens no dejunàvem. I no menjar carn els divendres era prou atractiu, perquè era el dia del bacallà, cosa deliciosa, i a més, era el dia dels brunyols. O sigui que, de sacrifici, cap ni un. Però sí que tot plegat era una prova del poder dels capellans. I llavors, que el Carnaval hauria tingut sentit, com a sortida i alliberament, estava del tot prohibit.

Temps era temps, el Dimecres de Cendra era important en la nostra societat creient. I va inspirar grans poetes com ara Maragall, Carner i T. S. Eliot. Per als poetes era una data suggeridora perquè significava l'inici del recolliment, del retorn a un mateix, de la consciència de l'exili interior indispensable per a qualsevol obra realment creativa. Ara tot això fa riure. Som a l'era del glamur, de la fama, de

l'exhibicionisme continu a les anomenades xarxes socials, que sí, són xarxes, perquè atrapen. Ara vivim en un altre món, i així ens va. Empantanegats en la corrupció dels polítics i en la misèria cultural, potser caldria un Dimecres de Cendra col·lectiu, una Quaresma general del país per poder-ne sortir una mica més nets i esperançats. Parlem d'un estat nou, parlem d'una Catalunya independent i sobirana, però això, ¿quin sentit té, amb els polítics que tenim? ¿Quin sentit té, amb el concepte de cultura general del país? Una cultura que premia una pel·lícula muda com a millor pel·lícula en llengua catalana! Bé, potser sí que s'ha tractat d'un premi-denúncia de l'estat de la llengua, però em temo que no. En tot cas, ha estat un premi simptomàtic: allò que ens constitueix, com a persones i com a cultura, és mut. Un cultura de, només, coses extraordinàries. Que retalla el dia a dia per concentrar els pocs diners de què disposa en, per exemple, un Any Espriu, amb pressupost milionari! Una cultura autocomplaent d'uns quants, que es miren i es celebren les graciètes. Una cultura centrada en els mitjans de comunicació. ¿S'han fixat que tots els premis els guanyen periodistes? Una cultura complaguda a donar peixet al sentimentalisme, a explotar les pulsions més lacrimògenes.

Com ens agrada, als catalans, que ens grapegin l'animeta!
Per això hi va haver tants wagnerians en aquest país. Però
entre Wagner i *Polseres vermelles* encara hi ha classes. Sí,
ens cal un Dimecres de Cendra col·lectiu, una Quaresma
col·lectiva, perquè un país nou, un estat nou, la
independència i la sobirania, amb la corrupció que tenim,
amb la cultura que tenim, amb una llengua muda, no té el
més mínim interès.